

душки песни стават епилог на Антология, а *Песен на песента ми* влиза в позицията на епилог на епилога *Хайдушки песни*. И ясно казано, *Песен на песента ми* е идеологическата долница на Антология. Така *Песен на песента ми* ще демонстрира безсилието на един език и усилието на друг език, както и закриването на един хоризонт - например хоризонта Каравелов-Ботев-Петко Славейков. Защото *Песен на песента ми* затиска и приключва хоризонта на езика с референциална яснота, откривайки не напред, а навътре друг хоризонт.

Пейо Яворов и Пенчо Славейков хипостазират "образи", реалии, но през мъглата на проекти или мистификационно скриване. Защото демистификацията е в *Българска антология (Нашата поезия от Вазова насам)*, чиито съставители Д. Подвързачов и Д. Дебелянов възприемат друг, съвсем друг модел на Авторство. С 32 текста Яворов се вписва с нещо като самостоятелна книга в Антологията.

Но "книгата" на Яворов в книгата на Подвързачов и Дебелянов е плод на друг национално-поетически проект. В него действа друга причинност - патосът на узаконяването на българския класически и модернистичен (защо не и символистичен) поетически проект в неговите стойностни величини, но и в неговите "некласически", редови имена²¹. Това е идея за глобалния литературен процес "от - до", който не е плод само на класиците, но и на низови редове; в него има и сантиментални, и патриотарски, и интимни, и чисто символистични езици. Въобще "*от Вазова насам*" е граница във времето, което явно приключва в 1910 г. Но "от Вазова" е твърде условна горна граница - сам Вазов е събирателният знак за *Българска антология* и разноликостта му трябва да породи антологичността на книгата.

Подвързачов и Дебелянов внимателно са загладили празнината между Антология и *Безсъници* от ПСО - няма ги ясните социални и социално-сантиментални картини от "Заточеници", "На нивата", "Градушка" и др. Иначе този неединен строй може би трябва да подпечата още веднъж вече ширещата се двумоделност, такава, каквато неоромантизмът на "Мисъл" прокламира - чисто субективистична поезия и поезия по фолклорни образи. Това е и взето от Яворов. Подвързачов и Дебелянов явно не успяват да прекратят опеката на Пенчославейковото и д-р Кръстевото предписание на това как трябва да се сътворява българската литература и откъде